Απολυτίκιον

Το προσταχθέν μυστικώς λαβών έν γνώσει,

εν τή σκηνή του Ιωσήφ σπουδή επέστη,

ο ασώματος λέγων τή Απειρογάμω.

Ο κλίνας τή καταβάσει τους ουρανούς,

χωρείται αναλλοιώτως όλος εν σοι·

ον καί βλέπων εν μήτρα σου,

λαβόντα δούλου μορφήν,

εξίσταμαι κραυγάζειν σοι·

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Άγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη,

ειπείν τή Θεοτόκω το Χαίρε· (εκ γ')

καί συν τή ασωμάτω φωνή, σωματούμενόν σε

θεωρών Κύριε, εξίστατο καί ίστατο, κραυγάζων

πρός αυτήν τοιαύτα·

χαίρε δι ης η χαρά εκλάμψει

χαίρε δι' ης η αρά εκλείψει

χαίρε του πεσόντος Αδάμ η ανάκλησις

χαίρε των δακρύων της Εύας η λύτρωσις

χαίρε ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς

χαίρε βάθος δυσθεώρητον καί Αγγέλων οφθαλμοίς

χαίρε ότι υπάρχεις Βασιλέως καθέδρα

χαίρε ότι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα

χαίρε γαστήρ ενθέου σαρκώσεως

χαίρε δι' ης νεουργήται η κτίσις

χαίρε δι' ής βρεφουργείται ο Κτίστης

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Βλέπουσα η Αγία, εαυτήν εν αγνεία,

φησί τω Γραβριήλ θαρσαλέως·

το παράδοξόν σου της φωνής, δυσπαράδεκτόν μου τή ψυχή φαίνεται·

ασπόρου γαρ συλλήψεως, τήν κύησιν πώς λέγεις κράζειν·

Αλληλούϊα.

Γνώσιν άγνωστον γνώναι, η Παρθένος ζητούσα,

εβόησε πρός τόν λειτουργούντα·

εκ λαγόνων αγνών,

Υιόν πώς εστι τεχθήναι δυνατόν; λέξον μοι·

πρός ην εκείνος έφησεν εν φόβω, πλην κραυγάζων ούτω·

χαίρε βουλής απορρήτου μύστις

χαίρε σιγής δεομένων πίστις

χαίρε των θαυμάτων Χριστού το προοίμιον

χαίρε των δογμάτων αυτού το κεφάλαιον

χαίρε κλίμαξ επουράνιε δι' ής κατέβει κατέβη ο Θεός

χαίρε γέφυρα μετάγουσα τους εκ γης πρός ουρανόν

χαίρε το των Αγγέλων πολυθρύλητον θαύμα

χαίρε το των δαιμόνων πολυθρήνητων τραύμα

χαίρε το φώς μηδένα διδάξασα

χαίρε σοφών υπερβαίνουσα γνώσιν

χαίρε πιστών καταυγάζουσα φρένας

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Δύναμις του Υψίστου, επεσκίασε τότε,

πρός σύλληψιν τή Απειρογάμω·

καί τήν εύκαρπον ταύτης νηδύν, ως αγρόν υπέδειξεν ηδύν άπασι,

τοις θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, εν τω ψάλλειν ούτως·

Αλληλούϊα.

Έχουσα θεοδόχον η Παρθένος τήν μήτραν,

ανέδραμε πρός τήν Ελισάβετ,

το δε βρέφος εκείνης ευθύς, επιγνόν τόν ταύτης ασπασμόν, έχαιρε!

Καί άλμασιν ως άσμασιν, εβόα πρός τήν Θεοτόκον.·

χαίρε βλαστού αμαράντου κτήμα

χαίρε γεωργόν γεωργούσα Φιλάνθρωπον

χαίρε φυτουργόν της ζωής ημών φύουσα

χαίρε άρουρα βλαστάνουσα ευφορίαν οιοκτιρμών

χαίρε τράπεζα βαστάζουσα ευθηνίαν ιλασμών

χαίρε ότι λειμώνα της τρυφής αναθάλλεις

χαίρε ότι λιμένα των ψυχών ετοιμάζεις

χαίρε δεκτόν πρεσβείας θυμίαμα

χαίρε παντός του κόσμου εξίλασμα

χαίρε Θεού πρός θνητούς ευδοκία

χαίρε θνητών προς Θεόν παρρησία

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ζάλην ένδοθεν έχων, λογισμών αμφιβόλων,

ο σώφρων Ιωσήφ εταράχθη, πρός τὴν άγαμόν σε θεωρών,

καὶ κλεψίγαμον υπονοών άμεμπτε·

μαθών σε σου τὴν σύλληψιν εκ Πνεύματος Αγίου έφη·

Αλληλούϊα.

Ήκουσαν οι Ποιμένες, των Αγγέλων υμνούντων,

τὴν ένσαρκον Χριστού παρουσίαν·

καὶ δραμόντες ως πρός ποιμένα,

θεωρούσι τούτον ως αμνός άμωμον,

εν τη γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα,

ην υμνούντες είπον·

χαίρε αμνού καὶ Ποιμένος Μήτηρ

χαίρε αυλή λογικών προβάτων

χαίρε αοράτων εχθρών αμυντήριον

χαίρε Παραδείσου θυρών ανοικτήριον

χαίρε ότι τα ουράνια συναγάλλεται τή γη

χαίρε ότι τα επίγεια συγχορεύει ουρανοίς

χαίρε των Αποστόλων το ασίγητον στόμα

χαίρε των Αθλοφόρων το ανίκητον θάρσος

χαίρε στερρόν της πίστεως έρισμα

χαίρε λαμπρόν της χάριτος γνώρισμα

χαίρε δι ης εγυμνώθη ο Άδης

χαίρε δι ης ενεδύθημεν δόξαν

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Θεοδρόμον αστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι,

τή τούτου ηκολούθησαν αίγλη·

καί ως λύχνον κρατούντες αυτόν,

δι' αυτού ηρεύνων κραταιόν άνακτα·

καί φθάσαντες τόν άφθαστον, εχάρησαν αυτώ βοώντες·

Αλληλούϊα.

Ίδον παίδες Χαλδαίων, εν χερσί της παρθένου,

]τόν πλάσαντα χειρί τους ανθρώπους·

καί δεσπότην νοούντες αυτόν, ει καί δούλου έλαβε μορφήν,

έσπευσαν τοις δώροις θεραπεύσαι, καί βοήσαι τή ευλογημένη·

χαίρε αστέρος αδύτου μήτηρ

χαίρε αυγή μυστικής ημέρας

χαίρε της απάτης τήν κάμινον σβέσασα

χαίρε της Τριάδος τους μύστας φωτίζουσα

χαίρε τύρρανον απάνθρωπον εκβαλούσα της αρχής

χαίρε Κύριον Φιλάνθρωπον επιδείξασα Χριστόν

χαίρε η της βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας

χαίρε η του βορβόρου ρυομένη των έργων

χαίρε πυρός προσκύνησιν παύσασα

χαίρε φλογός παθών απαλλάττουσα

χαίρε πιστών οδηγέ σωφροσύνης

χαίρε πασών γενεών ευφροσύνη

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οι Μάγοι,

υπέστρεψαν εις τήν Βαβυλώνα·

εκτελέσαντές σου τόν χρησμός,

καί κυρήξαντές σε τόν Χριστόν άπασιν,

αφέντες τόν Ηρώδην ως ληρώδη, μή ειδότα ψάλλειν·

Αλληλούϊα.

Λάμψας εν τή Αιγύπτω, φωτισμόν αληθείας,

εδίωξας του ψεύδους το σκότος·

τα γαρ είδωλα ταύτης Σωτήρ, μή ενέγκαντά σου τήν ισχύν πέπτωκεν,

οι τούτων δε ρυσθέντες, εβόων πρός τήν Θεοτόκον

χαίρε άνόρθωσις των ανθρώπων

χαίρε κατάπτωσις των δαιμόνων

χαίρε της απάτης τήν πλάνην πατήσασα

χαίρε των ειδώλων τόν δόλον ελέγξασα

χαίρε θάλασσα ποντίσασα Φαραώ τόν νοητόν

χαίρε πέτρα η ποτίσασα τους διψώντας τήν ζώην

χαίρε σκέπη του κόσμου πλατυρέρα νεφέλης

χαίρε τροφή του Μάννα διάδοχε

χαίρε τρυφής αγίας διάκονε

χαίρε η γή της επαγγελίας

χαίρε εξ ης ρέει μέλι καί γάλα

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεώνος,

του παρόντος αιώνος,

μεθίστασθαι του απατεώνος,

επεδόθης ως βρέφος αυτώ, αλλ' εγνώσθης τούτω καί Θεός τέλειος·

διόπερ εξεπλάγη σου τήν άρρητον σοφίαν κράζων·

Αλληλούϊα.

Νέαν έδειξε κτίσιν, εμφανίσας ο Κτίστις,

ημίν τοις υπ' αυτού γενομένοις·

εξ απόρου βλαστήσας γαστρός, καί φυλάξας ταύτη ώσπερ ην άφθορον,

ίνα το θαύμα βλέποντες, υμνήσωμεν αυτήν βοώντες·

χαίρε το άνθος της αφθαρσίας

χαίρε το στέφος της εγκρατείας

χαίρε αναστάσεως τύπον εκλάμπουσα

χαίρε των αγγέλων τόν βίον εμφαίνουσα

χαίρε κυοφορούσα οδηγόν πλανωμένοις

χαίρε απογεννώσα λυτρωτήν αιχμαλώτοις

χαίρε Κτιστού δικαίου δυσώπησις

χαίρε πολλών πταιόντων συγχώρησις

χαίρε στολή των γυμνών παρρησίας

χαίρε στοργή πάντα πόθον νικώσα

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ξένον τόκον ιδόντες, ξενωθώμεν του κόσμου,

τόν νουν εις ουρανόν μεταθέντες·

διά τούτο γαρ ο υψηλός Θεός, επί γης εφάνη ταπεινός άνθρωπος,

βουλόμενος ελκύσαι πρός το ύψος, τους αυτώ βοώντας·

Αλληλούϊα.

Όλος ην εν τοις κάτω, καί των άνω ουδόλως,

απήν ο απερίραπτος Λόγος·

συγκατάβασις γαρ θεϊκή, ου μετάβασις δε τοπική γέγονε,

καί τόκος εκ Παρθένου θεολήπτου, ακουούσης ταύτα·

χαίρε Θεού αχωρήτου χώρα

χαίρε σεπτού μυστηρίου θύρα χαίρε των απίστων αμφίβολον άκουσμα

χαίρε των πιστών αναμφίβολον καύχημα

χαίρε όχημα πανάγιον του επί των Χερουβίμ

χαίρε οίκημα πανάριστον του επί των Σεραφίμ

χαίρε η ταναντία εις ταυτό αγαγούσα

χαίρε η παρθενίαν καί λοχείαν ζευγνύσα

χαίρε δι ης ελύθη παράβασις

χαίρε δι ης ηνοίχθη Παράδεισος

χαίρε η κλεις της Χριστού Βασιλείας

χαίρε ελπίς αγαθών αιωνίων

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Πάσα φύσις Αγγέλων, κατεπλάγη το μέγα,

της σης εναθρωπίσεως έργον·

τόν απρόσιτον γάρ ως Θεόν,

εθεώρει πάσι προσιτόν άνθρωπον,

ημίν μεν συδιάγοντα, ακούοντα δε παρά πάντων ούτως·

Αλληλούϊα.

Ρήτορας πολυφθόγους, ως ιχθύας αφώνους,

ορώμεν επί σοι Θεοτόκε·

απορούσι γαρ λέγειν το πώς καί Παρθένος μένεις καί τεκείν ίσχυσας·

ημείς δε το μυστήριον θαυμάζοντες, πιστώς βοώμεν·

χαίρε σοφίας Θεού δοχείον

χαίρε προνοίας αυτού ταμείον

χαίρε φιλοσόφους ασόφους δεικνύουσα

χαίρε τεχνολόγους αλόγους ελέγχουσα

χαίρε ότι εμωράνθησαν οι δεινοί συζητηταί

χαίρε ότι εμαράνθησαν οι των μύθων ποιηταί

χαίρε των Αθηναίων τας πλοκάς διασπώσα

χαίρε των αλιέων τας σαγήνας πληρούσα

χαίρε βυθού αγνοίας εξέλκουσα

χαίρε πολλούς εν γνώσει φωτίζουσα

χαίρε ολκάς των θελόντων σωθήναι

χάιρε λιμήν των του βίου πλωτήρων

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Σώσαι θέλων τόν κόσμον, ο των όλων κοσμήτωρ,

πρός τούτον αυτεπάγγελτος ήλθε·

καί ποιμήν υπάρχων ως Θεός, δι ημάς εφάνη καθ' ημάς άνθρωπος·

ομοίω γάρ το όμοιον καλέσας, ως Θεός ακούει·

Αλληλούϊα.

Τείχος ει των Παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε,

καὶ πάντων των εις σε προστρεχόντων·

ο γαρ του ουρανού καὶ της γης, κατεσκεύασέ σου,

καὶ πάντας σοι προσφωνεὶν διδάξας·

χαίρε η στήλη της παρθενίας

χαίρε η πύλη της σωτηρίας

χαίρε αρχηγὲ νοητής αναπλάσεως

χαίρε χορηγὲ θεΪκής αγαθότητος

χαίρε συ γάρ ανεγέννησας τους συλληφθέντας αισχρώς

χαίρε συ γαρ ενουθετησας τους συληθέντας τόν νούν

χαίρε η τόν σπορέα της αγνείας τεκούσα

χαίρε παστάς ασπόρου νυμφεύσεως

χαίρε πιστούς Κυρίω αρμόζουσα

χαίρε καλή κουροτρόφε παρθένων

χαίρε ψυχών νυμφοστόλε αγίων

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ύμνος άπας ηττάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων,

τω πλήθει των πολλών οικτιρμών σου·

ισαρίθμους γαρ τή ψάμμω ωδάς, αν προσφέρωμέν σοι Βασιλεύ άγιε,

ουδέν τελούμεν άξιον, ών δέδωκας ημίν, τοις σοι βοώσιν·

Αλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοις εν σκότει φανείσαν,

ορώμεν τήν αγίαν Παρθένον·

το γάρ άϋλον άπτουσα φως,

οδηγεί πρός γνώσιν θεϊκήν άπαντας,

αυγή τόν νουν φωτίζουσα, κραυγή δε τιμωμένη ταύτα·

χαίρε ακτίς νοητού ηλίου

χαίρε βολίς του αδύτου φέγγους

χαίρε αστραπή τας ψυχάς καταλάμπουσα χαίρε ως βροντή τους εχθρούς καταπλήττουσα

χαίρε ότι τόν πολύφωτον ανατέλλεις φωτισμόν

χαίρε ότι το πολύρρυτον αναβλύζεις ποταμόν

χαίρε της κολυμβύθρας ζωγραφούσα τόν ρύπον

χαίρε λουτήρ εκπλύνων συνείδησιν

χαίρε κρατήρ κιρνών αγαλλίασιν

χαίρε οσμή της Χριστού ευωδίας χαίρε ζωή μυστικής ευωχίας

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Χάριν δούναι θελήσας, οφλημάτων αρχαίας,

ο πάντων χρεωλύτης ανθρώπων, επεδήμησε δι εαυτού,

πρός τους αποδήμους της αυτού χάριτος·

καί σχίσας το χειρόγραφον,

ακούει παρά πάντων ούτως·

Αλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τόν τόκον, ανυμνούμεν σε πάντες,

ως έμψυχον ναόν Θεοτόκε·

εν τή ση γαρ οικήσας γαστρί,

ο συνέχων πάντα τή χειρί Κύριος ηγίασεν,

εδόξασεν, εδίδαξεν βοάν σοι πάντας·

χαίρε σκηνή του Θεού καί Λόγου

χαίρε αγία αγίων μείζων

χαίρε κιβωτέ χρυσωθείσα τω Πνεύματι

χαίρε θησαυρέ της ζωής αδαπάνητε

χαίρε τίμιον διάδημα βασιλέων ευσεβών

χαίρε καύχημα σεβάσμιον ιερέων ευλαβών

χαίρε της Εκκλησίας ο ασάλευτος πύργος

χαίρε της βασιλείας το απόρθητον τείχος

χαίρε δι ης εγείρονται τρόπαια

χαίρε δι ης εχθροί καταπίπτουσι

χαίρε χρωτός του εμού θεραπεία

χαίρε ψυχής της εμής σωτηρία

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ὠ πανύμνητε Μήτερ,

η τεκούσα τόν πάντων Αγίων αγιώτατον Λόγον (εκ γ')

δεξαμένη τήν νυν προσφοράν, από πάσης ρύσαι συμφοράς άπαντας·

καί της μελλούσης κολάσεως, τους συμβοώντας·

Αλληλούϊα.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ'. Τή υπερμάχω.

Τή υπερμάχω στρατηγώ τα νικητήρια

Ως λυτρωθείσα των δεινών ευχαριστήρια

Αναγράφω σοι η πόλις σου Θεοτόκε.

Αλλ' ως έχουσα το κράτος απροσμάχητον

Εκ παντίων μέ κινδύνων ελευθέρωσον

Ίνα κράζω σοι·

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.